

normale indtægter på dette område, blev på grundlag af en gennemsnitsberegning for finansårene 1942/43—1944/45 anslået til 8 mill. kr. for statsskattens og 1 mill. kr. for den fælleskommunale skats vedkommende. Herudover tog man i betragtning det skattetaf, der fremkommer derved, at skatteyderne i henhold til de gældende lovbestemmelser kan fradrage efterbetalingsbeløbet (men ikke bøden) ved opgørelsen af deres skattepligtige indkomst for det år, i hvilket efterbetalingen sker; dette skattetaf blev for statsskattens vedkommende anslået til $\frac{1}{3}$ og for den fælleskommunale skats vedkommende til $\frac{1}{2}$ af de pågældende efterbetalingsbeløb.

Arbejdet med de efterbetalingssager, der er rejst i medfør af loven af 22. juli 1945, har været så omfattende, at det i hvert fald vil komme til at strække sig også over finansåret 1949—50.

På forslaget til finansloven for finansåret 1949—50 er der anslået at ville indgå som efterbetalings- og bødebeløb vedrørende indkomst- og formueskatten til staten 100 mill. kr. og til den fælleskommunale ud-ligningsfond 15 mill. kr.; heraf skulle efter bestemmelserne i loven af 30. marts 1946 overføres til statens reguleringskonto i nationalbanken henholdsvis 77 mill. kr. og 10 mill. kr.

Da disse efterbetalings- og bødebeløb i alt væsentligt hidrører fra sager, der er rejst i henhold til loven af 22. juli 1945, findes det naturligt, at den i loven af 30. marts 1946 fastsatte delingsnorm følges også i finansåret 1949—50, og man foreslår derfor, at der tillægges loven gyldighed for det nævnte finansår.